

den ene Faktor høie sig for de to andre. Der er ofte sagt, at Folkethinget har en stor Forret fremfor Landstinget, og det er navnlig blevet udhævet, at denne Forret skulde ligge deri, at Finantsloven først forelægges Folkethinget; det erkjender jeg. Jeg kan ikke se rettere, end at det er en meget stor Forret for det  erede Folkething, at Finantsloven forelægges først i Folkethinget. Det er altid en stor Forret, hvor tre skulle forhandle, at de to først kunne forhandle sammen og saavidt mulig blive enige. Det er Noget, der ikke kan andet end paa en Maade gaa ud over den tredje. Man kan ikke frage, at fra det Synspunkt maa naturligtvis ogsaa Landstingets Stilling ligeoverfor Finantsloven ses. Dette er en stor Forret, som det  erede Folkething har, men jeg glemte at fæste til, selvst lgelig naar den bruges paa en fornuftig Maade, thi det skal til, ellers kan der maaske fremkomme det modsatte Resultat, at det ikke bliver nogen Forret. Naar man altsaa fra den Side maa se Landstingets Stilling til Finantsloven, da bliver jo dets Opgave nærmest den at se hen til alle de Punkter i Finantsloven, hvor der ikke er Enighed mellem Regjeringen og Folkethinget. Paa alle de Punkter i Finantsloven, hvor Regjering og Folkething ere enige, der er det praktisk talt unyttigt for Landstinget at ville gjøre en selvstændig Mening gjeldende. Landstinget har den formelle og reelle Ret at forsøge at sette en Mening igjennem, men det endelige Resultat er efter min Mening det, at paa de Punkter, hvor Regjeringen og Folkethinget ere selvstændig enige, maa Landstinget høie sig. Derimod har Landstinget en Opgave, som for en væsentlig Del bringer Lyngdepunktet over til det, nemlig at undersøge enhver enkelt af de Poster paa Finantsloven, hvor Regjeringen og Folkethinget ere uenige, og se, med hvilken af disse to Faktorer Landstinget skal holde. Det er jo givet, at hvor Landstinget med Hensyn til en Post slutter sig til Folkethinget, der maa Regjeringen give efter eller gaa af, jeg ser ikke rettere, men paa den anden Side, hvor Landstinget i en Post slutter sig til Regjeringen mod Folkethinget, der maa Folkethinget give efter. Naar et af Thingene, Landstinget eller Folkethinget, ikke bærer sig ad paa den Maade, saa fremfalder det en irregulær Tilstand, det medvirker til at fremkalde en Finantslov paa en abnorm Maade og bærer Ansvar for det; jeg ser ikke rettere. Altsaa, Resultatet bliver det, at ikke den, der siger Nei, er den stærkeste, men Styrken ligger hos Majoriteten. Naar jeg sagde, at Landstingets Opgave nærmest var den at undersøge de Punkter paa Finantsloven, hvor der var Uenighed tilstede mellem Regjeringen og Folkethinget, saa maa det ingenlunde opfattes paa den Maade, at jeg mener, det skulde være den eneste Opgave for Landstinget. Selvst lgelig kan Landstinget behandle Finantsloven selvstændig frit paa

alle Punkter, men jeg mener, at paa det Punkt er det, de praktiske Resultater komme frem. Landstinget har jo en anden og meget væsentlig Opgave, og det er den at udtale sig om de mange forskellige Hensillinger, Theorier og Meninger, som mere og mere komme frem igjennem Folkethingets Finantsudvalgs Betænkning, Udtalelser, som ikke maa staa uimodfagte, for at de ikke senere gennem L usningen skulde kunne betragtes som fastslåede. Jeg kan ikke forlade det Sp rsgmaal, jeg begyndte med, foranlediget ved den Udtalelse af den  erede 1ste Landstingsmand for 9de Kred, at den, der siger Nei, er den stærkeste, uden at berøre et Punkt, som jeg ogsaa navnlig vil adressere til den  erede Landstingsmand og hans Venner, og det er, at det forekommer mig, at de Midler, som det Parti, hvortil det  erede Medlem og hans Venner slutte sig, og som den med Flertallet i Folkethinget anvender for at naae deres Maal, ere selvstændig forferte. Det er jo ikke nogen Hemmelighed, thi det er udtalt ofte i Folkethinget, at Maalet for Diebliffet er at fortrænge Ministeriet. Det er udtalt, saavidt jeg erindrer, af Ordf rereren i Folkethinget, at det nuværende Ministeriums Forbliven er en daglig Krænkelse af Folkethingets Rettigheder — saaledes tror jeg, at det blev sagt. Jeg tør navne det her, thi det er Noget, der er vitterligt, og det er en Bestræbelse, der ikke er kommen frem nu, men den er jo en gammel Historie. Jeg vil i denne Henseende minde om en Udtalelse, der fremkom ifjor i Folkethinget — vistnok under den sidste Dags Behandling af en Beslutning — hvorved et h velbaarent Medlem i Folkethinget udtalte, at det ikke er det nuværende Ministerium alene, Flertallet vil tillivs, men det er ethvert Ministerium, der ikke slutter sig til Folkethingets Flertal. Det er altsaa Opgaven for det  erede Flertal i Folkethinget at styre ethvert Ministerium, som ikke slutter sig til Folkethingets Flertal. Jeg skal ikke videre komme ind paa dette Sp rsgmaal, men jeg vil blot sige, at naar man har det Maal, saa forekommer det mig, at den Bei, det  erede Folkethinges Flertal gaar i den Henseende, er selvstændig forfert. Det gaar den Bei at sige Nei til Alt i Kraft af den Sætning, at den, der siger Nei, er den stærkeste, men det er en aldeles forfert Maade, thi derved naae de Herrer ikke deres Maal. Det forekommer mig, at den eneste Bei, der ligger for de Medlemmer, som have det Maal at styre Regjeringen — for at bruge et stærkt Udtryk — er den at komme i Overensstemmelse med Landstinget. Saa længe Folkethinget ikke vil arbejde hen til Overensstemmelse med Landstinget, saalænge naae det ikke sit Maal, hverken med det nuværende eller med et Fremtidsministerium, den Slutning drager jeg af det Samme, jeg før sagde, at hvor L  ere enige, maa den Tredie give efter. Altsaa, istedetfor at slaa ethvert Lovforslag ihjel, istedetfor at gjøre Alt, som det  erede Thing veed, at